

SUPLIIKKI

SUOMEN UUSPERHEIDEN LIITTO RY
1 • 2023

- Omannäköinen uusperhe: parisuhde kahden kodin taktiikalla
- Lähipiirin tuki on uusparin etu – kuinka nuoret hyväksyvät vanhemman uusparisuhteen?

SUPLIIKKI

Julkaisija

Suomen Uusperheiden Liitto ry
Lintulahdenkatu 10
00500 Helsinki
www.supli.fi

Päätoimittaja

Kirsi Heikinheimo

Toimitussihteeri

Priska Autio
priska@autiocreations.fi

Taitto

Tanja Holmberg
tanja.holmberg@gmail.com

Kannen kuva

Vistacreate

Painopaikka

Printon AS, 2023

Painosmäärä

1500 kpl

Suomen Uusperheiden Liitto ry (Supli) on valtakunnallinen järjestö, joka tarjoaa palveluja uusperheille ja uusperheitä työssään kohtaaville ammattilaisille.

Lehden kuvat

Shutterstock, Adobe Stock tai Suplin kuva-arkisto, jos ei muuta mainittu.

Henkilökuvat kotialbumeista.

Supli

SISÄLLYSLUETTELO

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Ylisukupolvisuus uusparin vuorovaikutuksessa
- 6 Suplin hallitus
- 7 Omannäköinen uusperhe: parisuhde kahden kodin taktiikalla
- 10 Lähipiirin tuki on uusparin etu – kuinka nuoret hyväksyvät vanhemman uusparisuhteen?
- 14 Syntisessä suhteessa
- 17 Vieraskynä: Lupa parisuhteeseen
- 18 Toiminnanjohtajan cafe: Tahaton lapsettomuus uusperheessä
- 20 Järjestöuutiset
- 21 Supli teatterivierailulla: Valeäidit
- 22 Alli ja mystinen mahakipu

TOIMISTON TERVEISET

Joulukuussa osallistuimme koko työporukka Kansalaisareenan Kohti tulevaa -ennakointihankkeen hiljaiset signaalit -työpajaan, joka oli mielenkiintoinen, innostava ja keskustelua herättävä. Hiljaiset signaalit ovat pinnan alla muhivia, vasta tulossa olevia muutoksia, joilla voi olla merkittäviä vaikutuksia tulevaisuuteen. Ne ovat asioita tai uutisia, jotka herättävät meissä tunteen tai reaktion: ne voivat ärsyttää, ihasuttaa, naurattaa, pelottaa tai yllättää meidät.

Kun tunnistamme hiljaisia signaaleja ympärillämme, voimme paremmin arvioida, millaisia vaikutuksia eri muutosilmiöillä on ja voimme paremmin varautua niihin. Voimme haastaa olemassa olevat normit ja käsitykset, jotka syrjivät ja jättävät ulkopuolelle. Voimme muuttaa yhteiskunnan rakenteita perheiden monimuotoisuuden paremmin huomioivaksi. Voimme paremmin kehittää ja suunnitella omaa toimintaamme sekä vaikuttaa siihen, millainen tulevaisuutemme on.

Viimeiset vuodet ovat lisänneet epävarmuutta tulevasta. Olemme joutuneet kohtaamaan nopeitakin muutoksia, jotka ovat vaikuttaneet suoraan arkeemme. Olemme luovasti hyödyntäneet nykYTEknologian mahdollisuuksia ja toisaalta ottaneet uudelleen käyttöön edellisten sukupolvien vinkit ja niksit.

Tulevaisuustutkija **Mikko Dufvaa** lainatakseni: "Tulevaisuus ei ole jokin abstrakti, yläpilvessä oleva kehityskulkujen ja yllätysten rypäs, vaan jotakin, mikä tapahtuu juuri meille, juuri tässä, seuraavina hetkinä. Mitä jos se onkin jotain aivan muuta?"

Valoisaa kevättä toivottaen

Saija Ristolainen-Kotimäki

järjestösihteeri

Sanovat sitä parisuhteeksi

Parisuhteen voidaan ajatella rakentuvan kahden ihmisen väliselle sopimukselle, jota tunne, arjen käytännöt ja kommunikaatio pitävät yllä. Parisuhde, niin kuin jokainen elävä suhde, tarvitsee voidakseen hyvin aikaa, hoivaa ja päivittämistä. Tutkimusten mukaan joka neljäs parisuhteessa elävä on kokenut yksinäisyyden tunteita parisuhteessaan. Jopa viidessä prosentissa suomalaisista perheistä eletään yksinäisyyden linnakkeessa, vaikka apua olisi saatavilla.

Parisuhteesta huolehtiminen mielletään usein puhumiseksi. Silti elämme kehollisuuden ja siihen liittyvien rajallisuuksien keskellä. Vaikka ajattelisimme olevamme luonnollisesti tässä hetkessä, voivat kehomme ja tunteemme elää sekä reagoida menneisyydestä käsin. Sietämättömät kokemukset historiassamme saattavat aktivoitua nykyhetkessä, yllättäen niin itsemme kuin puolisoimmekin. Ymmärrys lisää selviytymistä ja selviytyminen vahvistaa luottamusta ja toivoa. Miten tärkeää onkaan, että voimme oppia ymmärtämään ja tutkimaan kehossamme eläviä muistoja kunnioittavasti. Mikä on juuri sinun kehosi selviämistarina?

Uusparisuhteet solmitaan usein vanhemmalla iällä kuin ensiparisuhteet. Vaikka tiedämme elämän olevan rajallista, on vaikeaksi ja ikäviksi koetuista aiheista haastavaa puhua. Ehkä pelätään uskomuksen mukaan ”herättää nukkuvaa karhua”, pelätään aiheesta syntyviä tunteita tai ei ole sanoja puhua. Yhteinen jaettu todellisuus kuitenkin vahvistaa parisuhteen turvallisuuden tunnetta. Se, että tunnemme toistemme tarpeet ja toiveet, auttaa meitä huomioimaan niitä. Elämän rajallisuuden kunnioittaminen ja muistaminen herättää useimmiten myös halun elää arvojemme mukaisesti.

Kaikki potentiaaliset tulevaisuudet ovat läsnä tässä hetkessä jo nyt. Ympäriillämme on jatkuvasti näkymättömiä mahdollisuuksia, jotka odottavat valintojemme kautta näkyväksi ja todeksi tulemista. Valintamme vaikuttavat toistemme tulevaisuuksiin ja toisten valinnat omiimme. Olemme osa ympäröivää maailmaa ja siksi meidän on hyvä olla tietoisia tulkintoihimme vaikuttavista, kehoomme taltioituneista kokemuksista ja äänistä.

Läsnäolon kokemukset vahvistavat meitä olemaan tietoisia omista reaktioistamme suhteessa toiseen. Samalla voimme tulla tietoisiksi myös omista sokeista pisteistämme. On viisautta tutkia sitä tapaa, jolla itse lähestyy kulloinkin käsillä olevaa haastetilannetta, koska juuri lähestymistapamme saattaakin olla ongelman ydin. Pyrinyt ratkaisemaan, kun tärkeintä olisi kuunteleminen ja tilan antaminen toiselle kuulla itseään? Itsetutkiskelu ei ole tarkoitettu vain meedioille ja tutkijoille vaan on meidän kaikkien oikeus ja mahdollisuus.

Annamme itsellemme tässä hetkessä luvan olla onnellinen, luvan rakastaa, luvan kiintyä? Rohkeudessa kiintyä ja kiinnittyä toiseen on leivottu sisälle ajatus tulevaisuuden luopumisen tuskasta. Mitä olemme valmiita tekemään yhteisen tulevaisuuden eteen juuri nyt, ettei meidän tarvitsisi jossitella tai katua? Jotta suhde voi olla balanssissa, sen tulee olla vastavuoroinen. Tärkeä kysymys onkin, mihin siis parisuhteessa tarvitsemme toisiamme?

Rakkauden, tulevaisuuden ja
uusperheiden asialla

Kirsi Heikinheimo

Ylisukupolvisuus uusparin – kohtaatko, vältteletkö

Kahden ihmisen aloittaessa parisuhteen kietoutuu ruusunpunaisiin unelmiin aina ripaus elettyä elämää ja tiedostamattomia toimintamalleja. Erityisesti omien vanhempien antamat kiintymys- ja toimintamallit parisuhteen vuorovaikutuksesta ja yhdessäolon tavoista vaikuttavat siihen, kuinka kohtaamme kumppanimme ja reagoimme ristiriitoihin. Kuinka ylisukupolviset parisuhdemallit näkyvät uusparisuhteessa?

Emme aina tiedosta toteuttavamme parisuhteessa edellisiltä sukupolvilta perittyjä toimintamalleja, sillä ne voivat siirtyä kuin huomaamatta omaan arkeemme. Voi myös olla, että olemme tietoisesti valinneet omaan parisuhteeseemme jotain sellaista, joka omien vanhempien antamasta mallista on jäänyt uupumaan. Uusparisuhteessa molempien sukujen lisäksi ensiperheissä rakentuneet mallit ohjaavat vuorovaikutuksen tapoja. Uusparin onkin helpompi luoda yhteiset pelisäännöt, kun molemmat ymmärtävät minkälaisesta maailmasta toinen on suhteeseen tullut.

Ylisukupolviset toimintamallit vaikuttavat parisuhteen rooleihin

Ylisukupolviset parisuhdemallit vaikuttavat siihen, millaisia rooleja suhteen osapuolet omaksuvat ja kuinka vuorovaikutustilanteissa käytäytyään. Ihmisen mukana kulkevat toimintamallit nousevat esiin erityisesti silloin, kun opittu toimin-

tamalli tulee haastetuksi. Jos ei esimerkiksi koskaan ole nähnyt omien vanhempien osoittavan toisilleen hellyyttä, eikä kosketus ole aiemmista parisuhteissa ollut osa arkea, voi kumppanin hyväntahtoinen halauksen perheen edessä tuntua kiusalliselta. Kumppanilla voi puolestaan olla omilta vanhemmiltaan ja aiemmista suhteistaan malli, jossa arjen läheisyyttä ei ole säästetty. Ilman erilaisen mallien tiedostamista ja yhteistä jakamista tilanne saatetaan tulkita väärin, mistä syntyy jännitettä parin välille.

Vanhempiemme antama malli vaikuttaa reagoititapojemme lisäksi vahvasti siihen, millaisen roolin otamme parisuhteessa. Olemmeko vallankäyttäjiä, hoivaajia, sovittelijoita vai marttyyreja? Millaisia miehen, naisen tai kumppanin malleja olemme saaneet? Myös mallit uusperheiden dynamiikasta voivat kulkea sukupolvelta toiselle. Millaisia mielikuvia ja uskomuksia suvussamme kulkee uusperheistä, bonusvanhemmista tai sisarpuolista? Kuinka entiset puoliset ovat mahtuneet mukaan sukupuun oksille?

vuorovaikutuksessa vai suljetko pois?

Ylisukupolviset parisuhdemallit vaikuttavat siihen, millaisia rooleja suhteen osapuolet omaksuvat ja kuinka vuorovaikutustilanteissa käyttäytyään.

Vuorovaikutuksen kolme erilaista parisuhdemallia

Ylisukupolvisuus näkyy myös vahvasti tunteiden ilmaisussa: nostetaanko kissa pöydälle vai lakaisetaanko epämukava olo maton alle? Ovatko omat vanhemmat riidelleet rikkovasti vai rakentavasti? Onko riidat sovittu lasten nähden vai jätetty ilmaan turvaton jännite? Vuorovaikutusmalliin liittyen parisuhdetta lähestytään usein kolmesta näkökulmasta.

Poissulkevassa mallissa korostuu valtataistelu, jossa ongelmat ja ristiriidat jäävät piiloon, kun vain toisen osapuolen mielipiteelle on tilaa. Välttelevässä mallissa ristiriidat ei puolestaan halua tiedostaa tai kohdata, mistä seuraa kumppanin suhteen osapuolen vaikeneminen omista tunteista ja tarpeista. Tämä johtaa lopulta usein kumppaneiden vieraantumiseen toisistaan. Kohtaavassa mallissa ristiriidat sen sijaan tunnustetaan ja käsitellään: kumppanit lähenyvät, kun molempien tunteet ja tarpeet tulevat näkyväksi. Millaisen mallin tunnistan omista vanhemmistasi tai nykyisestä suhteestasi?

Sukupuun avulla ymmärrystä omiin toimintamalleihin

Omaan historiaan tutustuminen ja sen peilaaminen nykyarkeen auttavat tiedostamaan, millaisia vuorovaikutusmalleja elämästä on tarttunut mukaan. Voit piirtää vaikka sukupuun, joka auttaa tekemään näkyväksi toistuvat, sukupolvelta toiselle kulkevat mallit. Vuorovaikutusmallien lisäksi on hyvä pohdita, millaisia selviytymisen malleja omasta suvusta löytyy. Tällaisia ovat mm. perusluottamus ja positiivisuus tai toisessa ääripäässä tuhoisimmat mallit, kuten alkoholi, väkivalta tai uskottomuus.

Vaikka usein puhutaan sukupolvelta toiselle siirtyvistä haastavista malleista, on hyvä muistaa positiivisten mallien mahdollisuus. Onko omien vanhempien antamassa parisuhdemallissa jotain sellaista, jonka haluaisit siirtää omaan arkeesi ja perheesi lapsille? Sukupuuta ei siis kannata käyttää vain haasteiden havainnointiin, vaan pyrkiä etsimään oman suvun vahvuuksia ja voimavaroja. Näin saattaa löytyä yllättäviäkin oivalluksia oman parisuhteen vahvistamiseen.

Millaista parisuhdemallia siirrätte lapsille?

Ottakaa pieni hetki vaikkapa kävelylenkillä tai iltateen äärellä ja miettikää mitä alla olevista kysymyksistä nousee juuri teidän uuspärisuhteeseen liittyen. Muistakaa, että onnistumisista on syytä iloita ja apua on saatavilla, jos sille on tarvetta.

• **Keskusteletteko** kumppanisi kanssa kunnioittavasti, toista kuunnellen ja molempien näkökantaa arvostaen? Vai kuvastaako kommunikaatiotanne enemmän mykkäkoulu, nälviminen tai epäterve kilpailuhenki?

• **Ovatko** kaikki tunteet sallittuja kodissanne? Onko parisuhteesanne ja kodissanne turvallinen ilmapiiri vai joutuuko joku olemaan jatkuvasti varpaillaan?

• **Millainen** on tapanne riidellä? Miten sovitte riitanne ja miten sopiminen näkyy perheen lapsille?

• **Miten** teillä näytetään välittämistä? Suukoilla, sanoilla, lahjoilla, laatuajalla vai arjen teoilla?

Priska Autio

Ei se perheen muoto vaan laatu

Perheet ovat omanlaisiaan. Tilastokeskuksen mukaan: "Perheen muodostavat yhdessä asuvat avio- tai avoliitossa olevat tai parisuhteensa rekisteröineet henkilöt ja heidän lapsensa, jompikumpi vanhemmista lapsineen sekä avio- ja avopuolisot sekä parisuhteensa rekisteröineet henkilöt, joilla ei ole lapsia. Uusperhe on pariskunta, jonka kanssa asuu yksi tai useampi lapsi parin aikaisemmista liitoista." Uusperhe on siis tavallinen perhe, mutta tuki- ja palvelujärjestelmämme eivät sitä vielä käytännössä tunnista.

Uusperheiden Liitto ry tekee töitä uusperheiden hyvinvoinnin vahvistamiseksi usealla eri saralla. Tarjoamme vertaistukea ja tietoa suoraan uusperheille sekä heidän läheisilleen. Koulutamme perheitä kohtaavia ammattilaisia ymmärtämään uusperheiden dynamiikkaa sekä tarjoamme välineitä monimuotoisten perheiden kanssa työskentelyyn. Lisäksi teemme yhteistyötä palvelu- ja tukijärjestelmien, tutkijoiden sekä päättäjien kanssa lapsi- ja perhekeskeisen yhteiskunnan rakentamiseksi.

Suplin tavoitteita ovat:

- Yhteiskunnassa tunnistetaan ja tunnustetaan monimuotoiset uusperheet.
- **Lapsen oikeus merkityksellisiin ihmissuhteisiin, kuten kaikkiin vanhempiin, sisaruksiin sekä isovanhempiin.**
- Parisuhteiden riittävä tuki mahdollistetaan ennaltaehkäisevästi ja matalalla kynnyksellä.
- **Palvelujärjestelmien rakenteelliseen vieraannuttamiseen puututaan (asumistuki, koulukyydit, Wilma-tunnukset, tiedotus, tukipalveluiden saaminen, jne.).**
- Vuoroasuvalla lapselle mahdollistetaan kaksi osoitetta, jolloin pystytään luopumaan etä- ja lähivanhemmuuden käsitteistä.
- **Elatusapuohjeen päivittäminen huomioimaan vuoroasuminen.**

**Kuvassa
Suplin hallitus
vuoden 2023
strategiapäivillä:**

Edessä:
Petri Rainio,
Tarja Törmänen,
Tomi Matila ja
Jenni Pere

Takana:
Sofia Virta,
Mari Kulmala,
Anssi Tietäväinen ja
Janne Haapanen

Kuvasta puuttuu:
Marja Olli ja
Leo Kylätasku

OMANNÄKÖINEN UUSPERHE: PARISUHDE KAHDEN KODIN TAKTIIKALLA

Ruuhkavuodet, ristiin menevät arjen aikataulut, eri ikäiset lapset ja pitkä välimatka voivat saada yhteenmuuttoa suunnittelevan uusparin pohtimaan, kuinka kaikki saadaan mahtumaan saman katon alle. Silloin mieleen voi juolahtaa ajatus kahdesta kodista. Voiko ratkaisu toimia parisuhteen kannalta? Kuinka pitää suhteesta huolta, kun päivän päätteeksi ei heittäydytkään aina samalle sohvalle? Mitä etuja ja haasteita kahden kodin taktiikka tuo arkeen? Annetaan kolmen uusparin kertoa!

Osa haastateltavien nimistä muutettu artikkelia varten.

Rehellinen keskustelu, avoimuus ja yhteinen tahtotila nousevat esiin parien pohtiessa, millaisia asioita tarvitaan, jotta elämä kahdessa kodissa voi onnistua.

VEERA & JUHO – KALENTERIEN YHTENSOVITTAMISTA JA ITSETUTKISKELUA

Kolmisen vuotta yhdessä olleet **Veera** ja **Juho** totesivat yhteenmuuttoa miettiessään, että seitsemän lapsen erilaiset tapaamisrytmit ja arjen menot on liian levotonta sovittaa saman katon alle. Nyt pari asuu omissa kodeissaan, mutta vain 200 metrin päässä toisistaan.

- Minulla ja lapsillani oli hyvin tasainen tilanne arjen, koulujen ja huoltajuuksien osalta, kun taas Juholla oli näissä enemmän turbulenssia. Päätimme yhdessä kahden kodin ratkaisusta, mutta oli puhdas sattuma, että Juhon uusi koti löytyi näin läheltä meitä, muistelee Veera.

Hyvä etukäteissuunnittelu auttaa saamaan arjen rullaamaan, mutta muutoksensietokykyä tarvitaan tavallista enemmän, kun liikkuvia osia on paljon.

- Kalenteri on meillä kovassa käytössä, kun yritämme yhteensovittaa aikuisten ja lasten aikataulut, lapselliset ja lapsettomat lomat sekä parisuhdeajan. Minulla on Juhoa enemmän lapsivapaata aikaa, ja välillä tasapainoilin sen kanssa, vietänpö lapsivapaat Juhon ja hänen lastensa kanssa vai nautinko omista jutuistani, Veera jatkaa.

Pari on tehnyt suhteensa aikana paljon itsetutkiskelua ja muovannut omaa ajattelua. On mietitty esimerkiksi sitä, mistä perheen ja parisuhteen tiimihenki muodostuu: tarvitaanko siihen yhteinen pyykkikone vai löytyykö yhteys ihan muista jutuista?

- On pitänyt karistaa perinteinen ensiperhemalli ja ymmärtää, ettei asioita tarvitse tehdä tietyllä tavalla. Jokainen pari saa rakentaa omannäköisen ja omalle uusperheelle sopivan ratkaisun, muistuttaa Juho.

SINI & PETRI – SALAMARAKKAUS JA 150 KILOMETRIN VÄLIMATKA

Sinin ja **Petrin** salamarakkaus syttyi kymmenen vuotta sitten, kun Sini vastasi 150 kilometrin päästä Petrin seuranhakuilmoitukseen. Pian kuusi vuotta naimisissa ollut pari elää edelleen kahdessa kaupungissa, kumpikin oman pian täysi-ikäistyvän lapsensa kanssa.

- Yhteenmuutto olisi tarkoittanut toiselle meistä kaupungin vaihtoa. Haastetta toivat lasten harrastukset ja hyvin erilaiset tapaamisrytmit, emmekä halunneet repiä kummankaan lasta juuriltaan. Koimme, että vaikka meillä oli kaksin onnellista omassa kuplassamme, ei yhteiselo neljästään olisi ollut yhtä seesteistä, Petri kertoo.

Sini ja Petri elävät kumpikin omaa arkeaan ja tapaavat toisiaan viikonloppuisin. Hyvä puoli ratkaisussa on se, että molemmat saavat keskittyä arkena täysillä työhön, harrastuksiin ja lapsiin. Kodin ilmapiiri ei kiristyy, vaikka toinen viettäisi kaikki illat omissa menoissa.

- Olemme onnistuneet säilyttämään syvän rakkauden, joka voidaan helposti sössiä, jos yritetään liikaa matkia ensiperhettä. Yhdessä asuminen vie uusperheessä paljon voimia, kun jännitettä syntyy arjen erilaisista tavoista ja tarpeista, existä ja muista ihmisistä. Meillä tällaista arkista jännitettä ei ole, koska emme jaa arkea, Petri jatkaa.

- Viikonloppuisin sukellamme omaan kuplaamme ja olemme paljon lähekkäin. Yhteistä aikaa vaalii aivan eri tavalla, kun sitä on vähän. Ja toisaalta omaa aikaa ja vapautta arvostaa uudella lailla, kun arjessa ei tarvitse riidellä vaikkapa siivouksesta. Toki sunnuntaita värittää usein alakulo, mutta omat rutiinit auttavat laskeutumaan rakkauskuplasta takaisin arkeen, pohtivat Sini ja Petri.

JENNI & TEEMU – YHTEINEN ARKI KAHDESSA KODISSA

Kolme vuotta yhdessä olleiden **Jennin** ja **Teemun** uusperheeseen kuuluu yhteensä viisi lasta ja koira. Jennin nuorempi lapsi asuu pääasiassa Jennin luona, kun taas Teemun alaikäiset lapset vuoroasuvat viikko-viikko-rytmillä. Osa lapsista asuu jo omillaan.

- Yhteenmuuttoa pohiessa totesimme, että olisi ollut lapsille liian iso asia yhdistää perheet. Minun lapseni olivat jo lähellä täysi-ikäisyyttä, kun taas Teemun lapset olivat selkeästi nuorempia. Koimme, että oli lasten etu säilyttää kaksi erillistä kotia, vaikka alkuhuumassa ikävä toisen luo oli valtava, muistelee Jenni.

Suhteen alussa Teemu asui Jennin luona joka toinen

viikko, aina lasten ollessa äidilläään. Korkeat bensa- ja asumiskulut sekä kotien välillä siirtymiseen kulunut aika ajoi pohtimaan toisenlaista ratkaisua asumiseen. Nyt Jenni ja Teemu asuvat lähes toistensa naapurissa ja elävät arkea tiiviisti yhdessä.

- Nykyään Jenni viettää enemmän aikaa minun luonani, sillä täällä on enemmän tilaa. Elämme ihan tavallista pariskunnan arkea: laitamme ruokaa, kinas- telemme arjen asioista ja käymme päivittäin lenkkeilemässä yhdessä. On myös helppoa, kun toiselta voi helposti lainata keittiövälineitä, työkaluja tai vaikka jääkaappitilaa. Nukumme yhdessä melkein joka yö, kertoo Teemu.

Kaikilla pareilla on tulevaisuuden haaveena yhteinen koti.

Kaksi kotia luo lapsille tilaa tutustua rauhassa

Parit pohtivat kahden kodin ratkaisun sopivan erityisen hyvin uusperheen alkuvaiheeseen. Kun omat kodit, lapsille tutut rutiinit ja arkirytmit säilyvät, ei muutos vie voimavaroja tutustumiselta.

- Lasten kustannuksella ei tulisi tehdä liikaa kompromisseja, eikä kahden kodin tapoja ole pakko lähteä sovittamaan yhteen. Me olemme kaksi aikuista, jotka ovat parisuhteessa ja sumplimme asiat niin, ettei lasten elämä muutu liikaa suhteemme vuoksi, miettii Veera.

- Pyrimme kuitenkin siihen, että ainakin kerran viikossa olisi yhteinen illallinen, peli-ilta tai ulkoilu, jossa olemme kaikki paikalla. Lapset osaavat jo odottaa tätä yhteistä aikaa, mutta perheytyymisen kannalta tämä on varmasti paljon hitaampi matka yhdessä asumiseen verrattuna, jatkaa Juho.

- Asuminen erillään mahdollistaa sen, että lapset saavat luoda jokainen omaan tahtiin suhteensa meihin aikuisiin. Uskon, että haasteita olisi ollut enemmän, jos olisimme muuttaneet yhteen. Nyt suhteet ovat syventyneet hiljalleen ja luottamus rakentunut pienin askelin. On ollut lasten etu, että kaikilla on ollut tällainen rauha ja riittävästi omaa tilaa, Teemu pohtii.

- Meillä lapsille oli tärkeää säilyttää tutut jouluperinteet, joten olemme viettäneet aina joulut omien lastemme ja exiemme perheiden kanssa. Viime jouluihin oli kymmenen vuoden suhteemme aikana ensimmäinen, jonka vietimme Petrin kanssa yhdessä, kertoo Sini.

Pelisäännöt selväksi ja keskusteluyhteys auki

Rehellinen keskustelu, avoimuus ja yhteinen tahtotila nousevat esiin parien pohtiessa, millaisia asioita tarvitaan, jotta elämä kahdessa kodissa voi onnistua.

- On äärimmäisen tärkeää sopia selkeät pelisäännöt ja raamit asumisen suhteen. Molempien pitää olla tietoisia, mitä odotuksia, toiveita ja oletuksia itsellä ja toisella on. On tärkeää, että valittu järjestely ja tahti sopii aidosti molemmille, jotta vältetään pettymyksiltä. Myös talousasiat on tärkeä keskustella läpi, sillä kahden kodin asumiskulut ja kotien välillä kulkeminen syövät kummankin kukkaroa, Jenni listaa.

- Erityisesti etäsuhteessa luottamuksen ja keskustelun merkitystä ei voi korostaa liikaa. Suhteemme alussa riitelimme paljon sitoutumisesta, kun taustalla oli vielä pelko ja epävarmuus toisesta. Kun ei asuta yhdessä, voi tuntua, että suhde on helpompi päättää, jos tulee

pienikin ryppy rakkauteen. Avoin keskustelu auttaa rakentamaan suhteen onnistumiseen vaaditun luottamuksen, miettii Petri.

- Tällaisessa parisuhdemallissa pitää puhua aktiivisesti vaikeista asioista, haaveista ja pienistäkin arjen toiveista, sillä kaikkeen löytyy kyllä ratkaisu, kun joustavuus ja kompromissit toimivat molempiin suuntiin, pohtii Juho.

Laadukkaampi parisuhdeaika ja vapaus omaan aikaan

Kaikilla pareilla on tulevaisuuden haaveena yhteinen koti. Aikataulua ei kuitenkaan ole lyöty lukkoon, vaan nykyinen asumisratkaisu palvelee parhaiten tämän hetken elämäntilannetta. Parisuhdeajan löytäminen kahden kodin ja arjen kiireiden keskellä vaatii pareilta kuitenkin tietoista panostusta.

- Pitää varmistaa, että kalenterissa riittää tilaa yhteiselle ajalle sekä luoda uudenlaisia rutiineja sen vaalimiseksi. Meillä esimerkiksi lasten tapaamisviikonloput menevät samassa rytmissä eli vietämme joka toinen viikonloppu täysin lapsetonta aikaa yhdessä, kertoo Juho.

- Kyllä sen huomaa heti, kun ollaan pidempään erossa: tulee ikävä läheisyyttä ja äksyillään toiselle. Meillä on etuna se, että lähes aina jomman kumman koti on tyhjänä. Voimme viettää ruuhkavuosien keskellä spontaanistikin parisuhdeaikaa tai tehdä vaikka etätöitä rauhassa toisen luona, Jenni miettii.

- On helpompi säilyttää suhteen alkuhuuma, kun toista ei näe ihan koko ajan. Käymme edelleen trefeillä ja keksimme yhteistä tekemistä, mitä emme välttämättä näin aktiivisesti tekisi, jos asuisimme yhdessä. Olemme huomanneet, että keskusteluissa säilyy tietty syvällisempi vire, kun ne eivät jää arjen kauppa-asioiden jalkoihin, Teemu jatkaa.

Parit kertovat olevansa päivittäin aktiivisesti yhteydessä viestein ja puheluin. Aina ei tarvitse välttämättä olla edes asiaa, vaan voi kertoa vain tykkäävänsä, rakastavansa tai kehua toista. Ja olipa tilanne mikä hyvänsä, kahdesta asiasta nämä kahden kodin uusparit eivät koskaan tingi: joka päivä muistetaan sanoa hyvää yötä ja huomenta – viestillä, soittaen tai vieressä korvaan kuiskaten.

Priska Autio

Lähipiirin tuki on uusparin etu – kuinka nuoret hyväksyvät vanhemman uusparisuhteen?

Kahden aikuisen parisuhde on uusperheen yhdessä pitävä liima, ja tutkimusten mukaan parisuhdetta vahvistamalla voidaan vahvistaa koko perheen hyvinvointia. Uusparin läheisten tuki niin tunnepuolella kuin arjen asioissakin voi toimia koko perheen voimavarana, kun taas tuen puute voi pahimmillaan polttaa siltoja. Mitä haasteita vanhemman uusi parisuhde tuo nuorten näkökulmasta? Millaiset asiat auttavat nuorta hyväksymään uuden aikuisen? Kuinka uusparin vanhemmat ja muut läheiset voivat tukea uusparisuhdetta?

On toivottu, että uusperheen nuorten kokemukset ja ajatukset tulisivat enemmän näkyväksi, minkä vuoksi Uusperheiden liitto (Supli) toteutti tammi-kuussa 2023 nuorille suunnatun kyselyn* heidän suhtautumisestaan oman vanhemman uuteen parisuhteeseen. Kyselyssä kartoitettiin mm. vanhemman uuden kumppanin hyväksymiseen liittyviä haasteita, hyväksymistä helpottavia asioita sekä nuorten näkemystä siitä, millainen suhde heillä on vanhempansa puolisoon nykyään.

Nuorten apuna oma kasvu, vertaistuki ja yhdessä tekeminen

Vanhempien uusparisuhteessa nuoret kokivat haastaviksi hyväksyä erityisesti asumisen kahdessa tai useammassa kodissa sekä uuden kumppanin ominaisuudet ja piirteet. Myös oman vanhemman käytöksen muuttuminen sekä tunne, ettei omalla vanhemmalla ole enää aikaa nuorelle, nousivat vastauksissa esiin. Vastaajista 18 % oli sitä mieltä, että vanhemman uusi parisuhde toi mukanaan tunteen, ettei nuori ole enää tärkeä perheessä. Uusperheen aikuisten onkin tär-

keää muistaa, että nuori kaipaa edelleen oman vanhemman aikaa, huomiota ja tukea murrosiän tuomasta itsenäisyydestä huolimatta.

Kysyttäessä, millaiset asiat ovat helpottaneet nuoria hyväksymään vanhemman uuden kumppanin, nousi vastauksissa selkeästi muita korkeammalle oman kasvun ja aikuistumisen merkitys. Lisäksi ymmärrys siitä, ettei ole ainoa, jolle käy näin sekä uuden aikuisen kanssa yhdessä tehdyt asiat ja tutustuminen koettiin toimiviksi keinoiksi vanhemman uuden parisuhteen hyväksymisessä. Yhdessä luodut pelisäännöt, asiasta puhuminen koko perheen kesken sekä keskustelut ystävien kanssa nousivat myös esiin vastauksissa.

Yksi syy, miksi kaverillisempi yhdessä tekeminen sekä tasavertaiset keskustelut nousevat vastauksissa esiin, voi liittyä nuoren luontaiseen kehitystehtävään: uuden aikuisen tuomat muutokset, säännöt tai yritys perheytyä voivat tuntua haastavilta nuoren pyrkiessä samaan aikaan irtautumaan lapsuudenperheestään.

Uusperheen aikuisten onkin tärkeää muistaa, että nuori kaipaa edelleen oman vanhemman aikaa, huomiota ja tukea murrosiän tuomasta itsenäisyydestä huolimatta.

Selkeät roolit ja avoimuus luovat tilanteeseen turvaa ja tilaa kaikille.

Kyselyyn vastanneet nuoret määrittelivät nykyisen suhteensa vanhemman puolisoon keskiarvolla 6,6 (asteikolla 1–10). Positiivisina asioina nähtiin yhdessä tekeminen ja harrastaminen sekä tunne siitä, että vanhemman uusi puoliso oli muodostunut itselle kuin biologiseksi vanhemmaksi.

”Hän on mun ainoa iskäni ollut alusta asti kun tavattiin.”

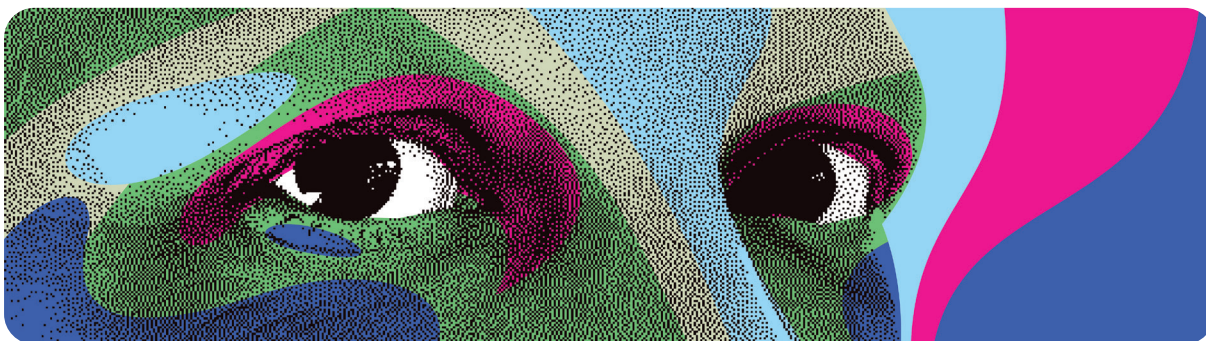
Suhteen laadun haasteina nousivat puolestaan esiin erilaiset arvot, kommunikaation parantamisen tarve sekä puhumattomuus.

”Nykyään vain jutustelemme, sillä olen muuttanut jo omilleni. Mutta otamme vieläkin välillä yhteen asioista, sillä olemme todella erilaiset ihmiset ja meillä on eri arvot elämässä.”

Tuen puute voi vaikuttaa uusparin ihmissuhteisiin

Uusperheen nuorille suunnatun kyselyn lisäksi pyysimme Suplin somessa parien kokemuksia heidän lähipiirinsä osoittamasta tuesta tai sen puutteesta uusparisuhdetta kohtaan. Vastauksissa nousi esiin lähipiirin arvosteleminen ja epäilevä suhtautuminen etenkin parisuhteen alussa.

"Tavatessani mieheni oikeastaan kaikki olivat sitä mieltä, ettei kannata ja mietihän vielä. Ymmärsin toki ihmisten huolen, mutta niin vain jäin suhteeseen – ja melkein kahdeksan vuotta myöhemmin olen tässä edelleen."

"Sukuni arvostelea meitä ja parisuhdettamme, pitävät myöskin "toisarvoisina", koska meillä ei ole yhteistä lasta, emmekä ole naimisissa. He eivät ole koskaan olleet kiinnostuneita puolisoni lapsesta, eivätkä ole koskaan halunneet tulla mielellään juhliin meille. Olemme puolisoni kanssa päättäneet, että valitsemme ihmiset, keiden kanssa haluamme olla tekemisissä, koska tietyt ihmiset suvustani aiheuttavat ainoastaan pahaa mieltä ja sotkua ympärilleen."

Joskus tuen puute tai arvostelu tulee esiin hienovaraisemmin. Tietoisuuden tuen puutteen lisäksi kyse voi olla myös tietämättömyydestä: jos uusperheistä ei tiedetä riittävästi tai mielessä on negatiivisia uskomuksia, ei ole välttämättä taitoja reagoida uusparin toivomalla tavalla.

"Aina tuen puute ei tule sanoina, vaan sen huomaa ilmeistä, eleistä ja kiusallisista hiljaisuuksista. Tai siitä, että jonkun nimi jätetään joulukortista pois tai sivuutetaan toistuvasti keskusteluissa. Tuntuu, että ne ihmiset, joilla on omaa kokemusta uusperheistä, osaavat suhtautua parisuhteeseemme paljon luontevammin."

Lähipiirin tuki on uusperheen voimavara

Vastauksissa läheisten tuki nousi esiin voimavarana, joka vahvistaa perheen tuntua sekä mahdollistaa parisuhdeaikaa ruuhkavuosien keskellä. Toisten valintojen kunnioitus, tasavertainen kohtelu ja lämmin vastaanotto ovatkin tuoneet vastaajille uusperheen myötä uusia rakkaita ihmisiä elämään.

"Puolisoni suku ja lähipiiri ovat olleet tukena niin myötä- kuin vastamäessä, auttaneet meitä monissa asioissa sekä eläneet ja juhlineet meidän kanssamme monet perhejuhlat – oli sitten kyseessä minun, puolisoni tai jommankumman meidän lasten juhlat. Voinkin sanoa, että puolisoni suku ja lähipiiri ovat nykyään myös minun lähipiiriäni ja hyvin rakkaita sellaisia."

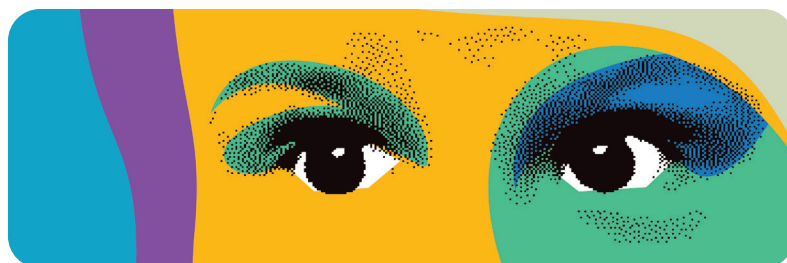
"Isäni sanoi, että minä teen valintani ja vanhempani elävät sen mukai-

sesti. Ja niin he ovat tehneet: käyvätkä bonuksieni syntymäpäivillä, muistavat tulla katsomaan todistuksia ja auttavat harrastuskuljetuksissa. Siskoni on ollut meillä yötä vahtimassa koko katrasta, jotta olemme saaneet mieheni kanssa parisuhdeaikaa."

Entä kuinka lähipiiri voi parhaiten tukea uusparia suhteen onnistumisessa? Eräs ajatuksiaan tätä juttua varten avannut vastaaja kiteytti asian mainiosti:

"Parhaiten uusparisuhdetta tukee se, että tutustuu ihmiseen, toisen puolisoon ja kumppaniin avoimin mielin. Jättää pois arvostelun ja neuvomisen ja tunkeilun. Lähipiirin olisi lisäksi hyvä muistaa se, että kaksi aikuista ihmistä ovat keskenään, yhdessätuumin ja keskinäisen rakkautensa takia parisuhteessa. Se on heidän parisuhde, jota lähipiirin kuuluu arvostaa."

Priska Autio

* Uusperheiden liiton kyselyn 22 vastaajasta lähes puolet (45,5 %) oli uusperheen muodostuessa 7–12-vuotiaita, alle 7-vuotiaita oli puolestaan 22,7 % vastaajista. Loput vastaajat olivat yli 12-vuotiaita uusperheen muodostuessa. Puolella vastaajista (50 %) vanhempien uusparisuhde oli kestänyt yli 7 vuotta ja 31,8 % vastaajista 5–7 vuotta. Loput vastaajat olivat tilanteessa, jossa vanhemman uusparisuhde oli kestänyt alle 5 vuotta.

Kuule lasta ja nuorta – tee aikuisten päätöksiä

1. Huolehtikaa rooleista

Lapsia ja nuoria on erityisen tärkeä kuulla, mutta aikuiset päättävät miten elävät ja kenen kanssa, kunhan lapselle tarjotaan aina turvaa, rakkautta ja rajoja. Vanhempien valinnat ovat välillä pettymyksiä ja niitä kuuluukin opetella sietämään.

2. Tulkaa toimeen

Aina kemiat eivät kohtaa lasten ja läheisten kanssa. Kunnioittava toimeen tuleminen on riittävää. Aikuinen on vastuussa aina käytöksestään, lapsi tai nuori vasta harjoittelee. Uuden puolison läheisiä ei tarvitse väkisin rakastaa, vaan suhde heihin muotoutuu omanlaiseksi ajan kanssa.

3. Muodostakaa suhdekupla

Antakaa ja ottakaa suhteelle vain kahden aikuisen estotonta ja rakkaudellista aikaa, jossa ei ole sijaa muille. Vahvistakaa sitä sopimuksin, että tässä hetkessä olemme vain me. Lataantukaa yhteydessä ja pitäkää rajoistanne huolta, että voitte yksilöinäkin hyvin.

4. Sanoittakaa jokaisen tärkeyttä

Uusperhe vaatii paljon avoimia keskusteluja, koska muuttujia on elämässä lukuisia. Kertokaa pitävänne huolta suhteestanne, kuten lapsistakin. Kukaan ei ole toista tärkeämpi, vaan kaikki ovat erityisen tärkeitä.

5. Antakaa tunteille tilaa

Tunteet ovat elämää ja niitä riittää uusperheessä. Tunteita, niitä hankalampiakin voidaan tutkia, uskaltaa elää läpi ja opetella rauhoittamaan omaa mieltä. Vain rauhallisessa tilassa vuorovaikutus on mahdollista. Nämä tunnesäätelytaidot ovat tärkeä voimavara niin lapsille kuin aikuisillekin ja vaativat harjoittelua.

**Kunnioittava
toimeen tuleminen
on riittävää.**

Kuva: Ninni Visual

Kirjoittaja:

Susanna Syld

Viisilapsinen uusperheen äiti
Erityistason seksuaaliterapeutti
Parisuhdeterapeutti
Yhteisöpedagogi

SYNTISESSÄ SUHTEES

Ajatus siitä, että parisuhteen päättymisen tai toisen alkamisen loukkaa omaa, jonkun toisen tai kokonaisen yhteisön kunniaa, voi tuntua vieraalta. Vielä vieraammalta voi tuntua se, että joku kokee oikeudekseen käyttää henkistä tai fyysistä väkivaltaa parisuhteen osapuolia kohtaan estääkseen kunnian loukkausta tai palauttaakseen kunnian. Joillekin tuo henkilö voi olla läheinen – jopa oma vanhempi, kuten tätä juttua varten haastateltujen Venlan ja Janin tapauksissa.

Artikkeliin haastatellut henkilöt eivät esiinny tekstissä omalla nimellään.

Kunniaan liittyvän väkivallan kokemus ei näy päällellepäin, ja usein siksi miellämme sen asiaksi, joka ei kosketa meitä tai tapahdu lähellämme, vaikka hyvällä todennäköisyydellä jokainen meistä on kohdannut kunniaiväkivaltaa kokeneen henkilön. **Venla** ja **Jankin** ovat aivan tavallisia ihmisiä, jotka ovat kokeneet kunniaiväkivaltaa. Molemmat heistä ovat syntyneet eri kristillisissä yhteisöissä, joista Venla enemmän uudistusmieliseksi miellettyssä yhteisössä, jossa kannustetaan oman uskonratkaisun tekemiseen. Heistä kumpikin on saanut kasvatuksen, jonka mukaan avioliitto kuuluu miehen ja naisen välille.

Ristiriita oman seksuaalisuuden ja saarnojen välillä

Nykyään parikymppinen Jan koki teini-iässään suurta ristiriitaa huomattaessaan pitävänsä miehistä ja samaan aikaan kuullessaan lähes joka saarnassa puhetta siitä, miten homous on synti ja siitä joutuu helvettiin. Hän kyseenalaisti vuorotellen itseään ja niitä uskonoppeja, joiden piirissä oli kasvanut, ja mietti, pystyisikö kieltämään itsensä ja sopeutumaan suhteeseen naisen kanssa. Olisiko kuitenkin oikea päätös erota uskon yhteisös-

tä? Voiko siihen enää koskaan palata? Kuinka paljon nämä asiat vaikuttavat loppuelämään?

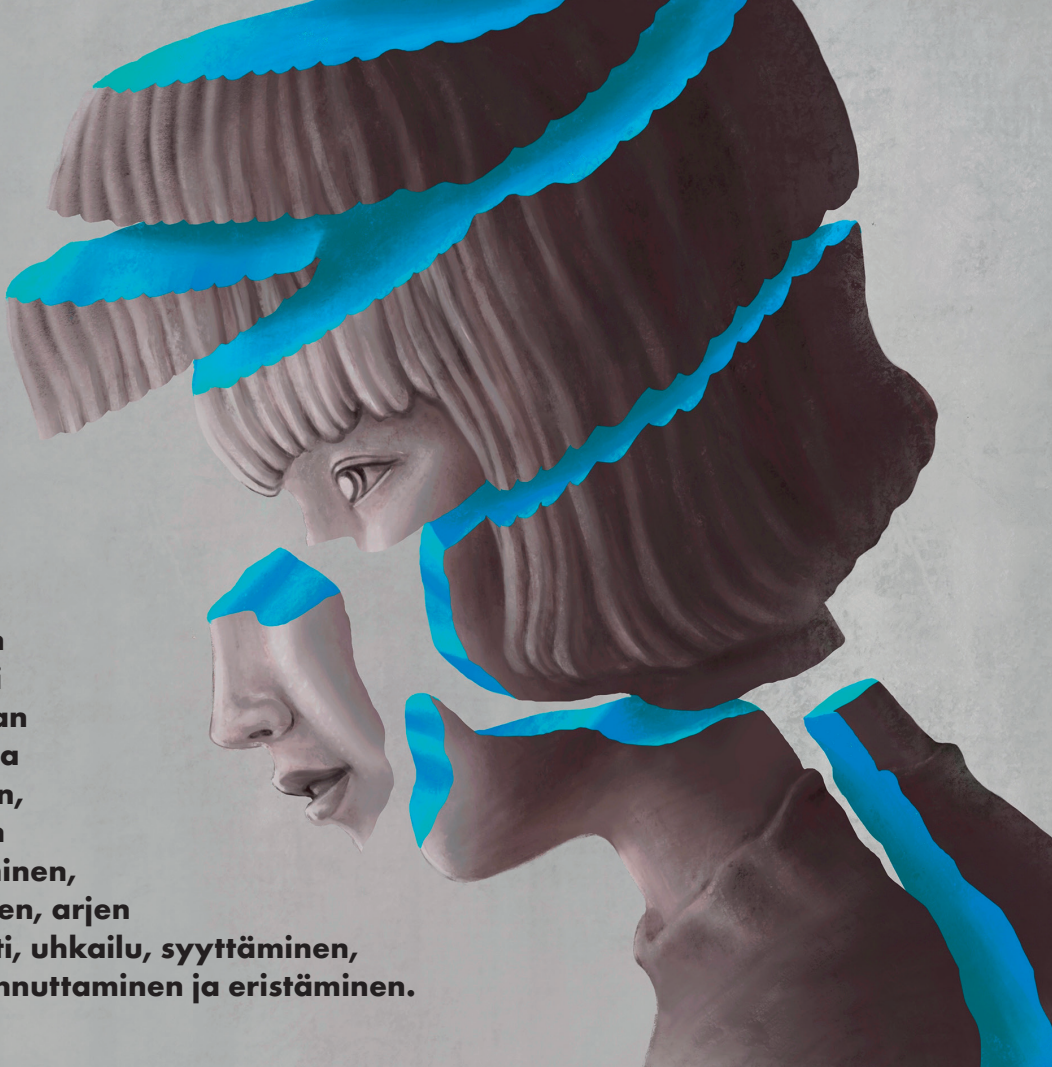
Kertoessaan eroamisestaan ja homoudestaan vanhemmilleen, saarnoja alkoi tulla lähempää. Jan kuvaillee, miten hän koki nöyryyttävänä ja ahdistavana sen, että vanhemmat jatkuvasti hokivat rukoilevansa hänen puoleltaan, ikään kuin hänessä olisi jokin pahasti vialla.

”Juttelin isän kanssa moneen kertaan tästä, ja hän aina kertoi olevansa surullinen siitä, etten pääse taivaaseen. Joskus kommentit tulivat rivien välistä. Vanhempani saattoivat sanoa toivovansa, että kaikki lapset pääsevät taivaaseen ja tiesin kyllä mihin sillä viitattiin.”

Lähtemisen vaikeus

Venla oli vasta aikuisuuden kynnyksellä, kun meni naimisiin ex-puolisonsa kanssa. Se oli ainoa tapa olla yhdessä. Pian hän kuitenkin huomasi, että suhteessa ei ollut hyvä olla.

”Yritin lähteä monta kertaa. Vaikeuksissani tukeuduin äitiini, joka ei ymmärtänyt eroa ollenkaan. Hän sanoi, että ihminen ei voi erottaa sitä minkä Jumala on yhdistänyt ja painosti sillä, että suvussamme ei ole ennenkään erottu. Hän sai minut kuitenkin ylipuhuttua sillä, kun sanoi, että aiheutan lapselleni kärsimystä, jos eroan. Myös ex-mieheni puhui minut yli eroajatuksista.

Usein kunniaväkivallan uhri kokee pahimmaksi juuri henkisen väkivallan muodot, joita voivat olla esimerkiksi kiristäminen, painostaminen, ehtojen asettaminen, pakottaminen, liikkumisen rajoittaminen, arjen ja talouden kontrollointi, uhkailu, syyttäminen, pelotteleminen, vieraannuttaminen ja eristäminen.

Ajattelin, että onhan tässä aikoinaan tahdottu ja olen vastuussa tuosta päätöksestäni.”

Venla jäi suhteeseen ja paha olo jatkui. Lopulta ainoa tie ulos parisuhteesta oli turvakodin kautta.

Rakastuminen ja uusperheen alkutaival paheksunnan varjossa

Jan ja Venla kokivat tilanteen hetkellisesti hieman taantuneen, kun pahin aallonharja oli takana päin. Toinen aalto puristavaa syylistämistä ja pelottelua pyyhki kuitenkin ylitse, kun he ilmaisivat läheisilleen, että ovat suhteessa samaa sukupuolta olevan kanssa. Molempien elämäntarinassa tuota onnellista elämänvaihetta, rakastumista ja uusperheen alkutaivalta, on varjostanut läheisten ihmisten paheksunta.

”Vanhempien kauhistelu jatkui. Somessakin sain ilkeitä kommentteja ja pelottelevia viestejä ihmisiltä, jotka olin mieltänyt aiemmin ystävikseni. Moni lopetti yhteydenpidon minuun täysin, myös osa sisaruksistani.” kertoo Jan.

Lapsestakin voi tulla vallankäytön väline, kun lasta pyritään vieraannuttamaan toisesta vanhemmasta. Venlalla tästä on omakohtaista kokemusta:

”Lapselleni on puhuttu minusta rumasti. Exäni on jakanut aiemmin hänelle kertomiani luottamuksellisia asioita lapsellemme ja kertonut tälle, etten ole häntä

jaksanut. Ex-puolisoni ja äitini myös ikään kuin liittoutuivat keskenään. He ovat arvostelleet mielentilaani ja ehdotelleet erilaisia diagnooseja ja mielialahäiriöitä syyksi toiminnalleni. Isäni myötäilee omassa hiljaisuudessaan. Näen, että isältäni tulevat viestit ovat usein äitini käsialaa.”

Riittävä etäisyys vanhempiin ja vertaistuki suojelevat mielenterveyttä

Venla ja Jan luonnollisesti toivoisivat parempaa suhdetta vanhempiinsa. Vaikka vanhemmat saattavat aidosti uskoa tarkoittavansa hyvää, vanhempien puhe ja käytös on ollut niin syvästi satuttavaa, että ainoana vaihtoehtona on ollut ottaa etäisyyttä suojellakseen omaa hyvinvointia ja mielenterveyttä.

”Sitä luulisi, että juuri vanhemmat rakastaisivat ehdoitta. Teen oman osani, mutta niin kauan, kun vanhempani eivät tule vastaan, on pidettävä etäisyyttä. On tehnyt hyvää asuakin vähän kauempana. Näemme heitä harvoin, emmekä mene heille koskaan yöksi. He eivät salli meidän nukkuvan samassa huoneessa. Tämä tuntuu nöyryyttävältä. Kumppanini lapsillekin joudumme selittämään, miksi emme tapaa vanhempiani kovin usein. Vanhempani ovat kyllä pariin otteeseen käyneet täällä ’synninpesässä’.” Jan naurahtaa.

Tukea ja käytännön apua Venla ja Jan ovat saaneet ennen kaikkea kumppaneiltaan ja valituilta läheisiltä. Myös ammattiavusta on ollut apua ja molemmat ovat löytäneet vertaistukea Uskontojen uhrien tuki ry:n kautta.

"Mua on auttanut se, että mun kumppanilla on sama uskonnollinen tausta ja ollaan voitu jakaa tätä kokemusta toistemme kanssa. Vuosien terapiaa se vaati, että voin antaa itselleni oikeuden tehdä omat päätökseni. Minähän kasvoinkin lapsesta asti näiden uskomusten ja ajatusmallien ympäröimänä." Venla muistelee.

Janin kumppanin vanhemmat ovat suhtautuneet häneen lämpimästi ja hyväksyvästi. Opiskelu- ja työkavereistakin on löytynyt tukea. Jan ei ole myöskään sukunsa ainut, joka on lähtenyt uskonyhteisöstä, joten vertaistukea on löytynyt suvun sisältäkin.

"Uskonyhteisössä, jossa olen kasvanut, on ehdottomasti myös ihania ihmisiä, jotka eivät tuomitse. Veljeni on yksi esimerkki uskovaisestä perheenjäsenestä, joka on suhtautunut koko ajan todella kannustavasti." Venla kertoo.

Uskonoppeihin liittyvä painostaminen voi ylisukupolvistua, sillä se on usein sidoksissa kasvatustavoihin. Venla haluaa muuttaa tuota perintöä:

"Jotta pääsen eteenpäin, mun on pitänyt antaa anteeksi äidille ja jollain tavalla ymmärtää mistä äitini reaktiot tulee, varmasti osittain myös hänen omasta lapsuudestaan. En voi loputtomasti kantaa kaunaa vanhemmilleni. Sellainen tuhoa sisältä päin. Sekin on tuntunut jollain tavalla korjaavalta kokemuksesta, että vaikkain ole täydellinen vanhempi, olen itse onnistunut lastani kasvattamaan niin, että hän saa tilaa tehdä omat valintansa ja elää omannäköistä elämää."

Heidi Karvonen

MITÄ ON KUNNIAVÄKIVALTA?

Kunniaan liittyvissä kriiseissä ja konfliktitilanteissa auttavaa Sopu-työtä tekevät **Aino** ja **Hannaneh** avaavat kunniaväkivallan käsitettä. "Se on hyvin monimuotoista. Välillä mietin, onko 'väkivalta' se oikea sana, koska kunniaväkivalta ei ole vain sitä fyysistä mihin tuo sana usein yhdistetään." Hannaneh kertoo.

Usein kunniaväkivallan uhri kokee pahimmaksi juuri henkisen väkivallan muodot, joita voivat olla esimerkiksi kiristäminen, painostaminen, ehtojen asettaminen, pakottaminen, liikkumisen rajoittaminen, arjen ja talouden kontrollointi, uhkailu, syyttäminen, pelotteleminen, vieraannuttaminen ja eristäminen.

"Lyönti voi olla se mistä lähdetään turvakotiin, mutta se kaikki muu voi olla syynä sille, että henkilö ei kykene tekemään minkäänlaisia ratkaisuja ja suojata itseään. Henkinen vallankäyttö voi aiheuttaa sen, että toinen jää elämään pelossa ja pahoinvoinnissa vuosikausia." Aino jatkaa.

Kunniaväkivalta saa alkunsa usein jo lasten kasvatuksesta ja eri-

tysesesti siitä, millainen itsemääräämisoikeus yksilölle suodaan. Usein kunniaväkivaltaan voi liittyä olennaisesti joku yhtenäinen tai suljettu yhteisö ja sen kulttuurillinen tai uskonnollinen moraalinen koodisto.

Aino painottaa ennaltaehkäisyä "Kunniaväkivalta on kaikkien asia. Siihen liittyvä osaaminen pitäisi läpäistä kaikki palvelut. Silloin asiaan voidaan tarttua jo ennen kun se on väkivaltaa."

Miten kunniaväkivaltaa ehkäistään ja mitä on Sopu-työ?

Kuten moniin muihin perheitä koetteleviin kysymyksiin, kunniaväkivallan ehkäisemiseenkin liittyvät hyvin resursoidut inklusiiviset peruspalvelut, joissa tällaiset kysymykset nousevat esille hyvissä ajoin ja niihin voidaan puuttua. Joissain tilanteissa kunniaväkivalta liittyy myös kotoutumisen tukemiseen.

"Panostetaan nuoriin! Nuorten osallisuuteen ja identiteetin kasvun tukemiseen liittyvä työ on erityisen tärkeää." Hannaneh painottaa,

ja jatkaa: "Kun nuorilla on vahva käsitys omasta identiteetistään, kavereita ja riittävästi tukiverkostoja, pystyvät he rohkeammin tekemään omat valintansa, vastustamaan kunniaväkivaltaa ja rikkomaan sen sukupolvien ketjun."

Sopu-työhön kuuluu muiden ammattilaisten kouluttamista ja verkostoyhteistyötä, mutta ensisijaisesti se on asiakastyötä kunniaan liittyvien konfliktien eri osapuolten kanssa. Aino avaa työn luonnetta: "Asiakassuhteet ovat usein pitkiä. Työn lähtökohtana on väkivaltaa kokevan ihmisen turvallisuus, mutta tarpeen mukaan, noin puolessa tapauksista, työskentelemme myös väkivaltaa tehneiden perheenjäsenien kanssa. Juurtuneiden uskomusten ja käytäntöjen muuttaminen on aikaa vaativaa työtä, mutta usein konflikti voi helpottua, jos voimme ohjata perheen jäseniä ottamaan hallittua välimatkaa toisiinsa, katsoa toisaalle, kun toinen tekee omia elämänvalintojaan. Nämä ovat työn pieniä suuria onnistumisia!"

Lupa parisuhteeseen

Opetin kymmenisen vuotta sitten useita vuosia seksuaalikasvatusta nuorille sosiaali- ja terveysalan opiskelijoille. Aloitin joskus kurssit esittelemällä itseni sanoen "olen Juha Kilpiä, asun Helsingissä, olen ollut viisi kertaa naimisissa" ja aina tässä kohtaa kuului kohahdus. Jatkoin vakavana "no ok, en oikeasti viidesti, neljästi" ja jälleen kohahdus. Tähän jatkoin jo hymyillen "no ok, jos ei neljä, niin mikä olisi teidän mielestänne hyvä määrä? Kolme, viisi, kaksi..." ja siitä aloitimme sitten kurssin. Todellista määrää en kertonut koskaan.

Olemme lapsena monista lähteistä saaneet ainutlaatuisesti ymmärrystä siitä, millainen on parisuhde ja miten siinä eletään. Silloin ovat mahdollisesti rakentuneet myös ensimmäiset mielikuvat ja odotukset parisuhteelle omassa elämässä. Toisille ne näyttäytyvät samoin kuin hengitys, luonnollisena osana elämää, toisille taas hengen ahdistusta tuottavana.

Parisuhde on mystinen käsite ja hyvä parisuhde vielä enemmän. Jos kysyisin sinulta, mikä ruokalaji, väri tai eläin symboloisi parhaiten hyvää parisuhdetta, olisin melko varma, ettemme ainakaan kaikissa päätyisi samoihin. Ehkemme missään.

Mennessämme ensimmäiseen suhteeseen, ovat meidän hyvää parisuhdetta kuvaavat "symbolimme" melko todennäköisesti erilaiset kuin siitä poistuessa. Näin käy myös seuraavilla kerroilla. Tuo symbolien muutos määrittää vahvasti sitä, mitä merkityksiä parisuhteelle annamme ja miten sen mahdollisuuksiin omalla kohdallamme uskomme. Nuo symbolit kertovat paljon parisuhdeaja-

tuksistamme, mutta vähintään yhtä paljon meistä itsestämme.

Käsityksemme parisuhteesta saattaa kuitenkin muotoutua elämän muutoksissa sellaiseksi, ettei enää tunnukaan mahdolliselta tai oikeutetulta aloittaa uutta parisuhdetta. Usko omaan kyvykkyyteen elää suhteissa saattaa heiketä, syllisyys aiempien suhteiden vaiheista vaiwata. Pelko aiempien erojen kivusta saa araksi.

Toisinaan parisuhteen luvallisuuden tunteeseen vaikuttavat vahvasti myös toisten ihmisten parisuhteen symbolit. Sillä on merkitystä, miten omia oikeaksi koettuja käsityksiä pidetään esillä, miten niistä puhutaan

ja miten muiden symboleita arvostetaan tai jätetään arvostamatta. Kulttuuriset ja uskonnolliset yhteisöt ovat tässä merkittävässä asemassa luomassa ja purkamassa normeja.

Toivottavasti emme vahingossa tavallamme puhua parisuhteista lisäksi esteitä toisten suhdepoluille. Niiden asettamisessa olemme monesti itse riittävän hyviä. Parisuhteidemme symbolit eivät kasva tyhjiössä.

Juha Kilpiä

Voimavarakeskeinen työnohjaaja ja ryhmänohjaaja, seksuaalipedagogi, kirjoittaja
www.aktuuaali.fi

TOIMINNANJOHTAJAN CAFE

Kirsi Heikinheimon vieraana
toiminnanjohtaja Piia Savio
Lapsettomien yhdistys
Simpukka Ry:stä.

TAHATON LAPSETTOMUUS UUSPERHEISSÄ

Pikkuautot, legot, nuket ja väriliidut voivat uusperheessä koristaa vauhdikasta arkea. Silti "tyhjän sylin" suru saattaa salpauttaa perheessä jonkun hengitystä. Onko tahattomasti lapsettomalla bonusvanhemalla tilaa surra?

Lapsettomuuteen liittyvä suru on usein näkymätöntä, joten sitä voi olla vaikea tunnistaa. Uusperheen lapsiarjen keskellä myös sen sanoittaminen voi olla vaikeaa. Miten surra jotain, mitä ei ole ollut?

Ulkopuolisuuden tunne on uusperheessä sisäänrakennettu kokemus. Perheen kaikki jäsenet eivät jaa yhteistä kasvuhistoriaa eivätkä myöskään uusparin huumaavaa rakkauden tunnetta. Sukujuhlissa tai perhealbumia selailla joku on uusi tai jonkun kasvot puuttuvat kuvista.

Bonusvanhempi, arjessa oleva sosiaalinen vanhempi, ei ole elatusvelvollinen, mutta hänen tulonsa huomioidaan esimerkiksi päivähoitomaksuja tai harrastusmaksuja laskettaessa. Myös perheiden palveluissa arkielu on tipahtaa helposti sivuun niin päiväkodin tai koulun vanhempainiltoista ja tapaamisista kuin lääkärikäynneiltäkin. Voit viedä lapsen saamaan apua, mutta et olla mukana, kun lapsi sitä saa. Bonusvanhempi on vähän kuin vanhempi, mutta ei kuitenkaan.

Lapsettomuuden surun näkymättömyys, kun perheessä on lapsia

”Kipu on kulkenut mukani vaiettuna suruna. Kätkeytyinä kyynelinä.”

Tarinoita lapsettomuudesta,
nimimerkki Uusperheen äiti

Lapsettomuuteen liittyvä suru on usein näkymätöntä, joten sitä voi olla vaikea tunnistaa. Uusperheen lapsiarjen keskellä myös sen sanoittaminen voi olla vaikeaa. Miten surra jotain, mitä ei ole ollut? Lapsellisen puolison ymmärtämättömyys lapsettomuuden kivusta haastaa myös parisuhteen. Jos puolisoilla on pieniä lapsia ja lapseton käy samaan aikaan omaa prosessiaan, voi puolison lasten lähellä oleminen olla erityisen haastavaa.

Lähipiiri saattaa myös olettaa, että puolison lapset tuottavat vanhemmuuden kokemuksen lapsettomalle.

Näin ei välttämättä ole, vaikka puolison lapset olisivatkin tärkeitä. Ihanatkin lapset voivat herättää ristiriitaisia ja vaikeita tunteita.

Asiaton kommentointi ja ymmärtämättömyys hämää ja loukkaa. Liian moni lapsettomuudesta kärsivä on kuullut uusperheellisenä esimerkiksi tällaisia kommentteja: ”sinullahan on jo lapsia” tai ”voittehan hankkia lemmikin”. Surun äärellä oleminen haastaa myös kuuliin.

Bonusvanhemmuuteen hypätään ilman odotusaikaa. Oman roolin löytäminen, vanhemmuuteen kasvaminen ja lapsettomana omasta lapsitoiveesta luopuminen vie aikaa. Kuka minä olen lapsille? Lapsettomuuden surun sanoittaminen puolisolalle on erityisen tärkeää.

Tyhjä syli ei ole tyhjä. Se on täynnä kaipautta, toivoa, unelmia ja rakkautta, joka toivoo tulevansa todeksi. Sylissä on myös surua, joka toivoo tulevansa lohdutetuksi. Parisuhde on uusperheen voima ja ydin, haastavienkin tunteiden keskellä. Lohdutusta ja syyliä tarvitsee aikuinenkin.

Vertaistukea on onneksi tarjolla – molemmille.

Tj-cafessa vieraana :
Simpukan tj **Piia Savio**

Lapsettomien yhdistys Simpukka ry kerää ja jakaa vuoden 2023 ajan tahatonta lapsettomuutta kohdanneiden tarinoita. tarinat tuottavat tietoa lapsettomuuden moninaisista ilmenemismuodoista ja kokemuksesta sekä toimivat helposti saavutettavana vertaistukena. www.simpukka.info/tarinoita

SUOMEN UUSPERHEIDEN LIITTO RY:N VERKKOLUENTO

LÄHEISYYDEN JA KOSKETUKSEN MERKITYS UUSPARISUHTEESSA

SUSANNA SYLD ERITYISTASON SEKSUAALITERAPEUTTI,
PARISUHDETERAPEUTTI

20.4.2023

KLO 18-19:30

ZOOM- ALUSTALLA

#IHANUUSPERHE

#PARISUHDEONUUSPERHEENVOIMA

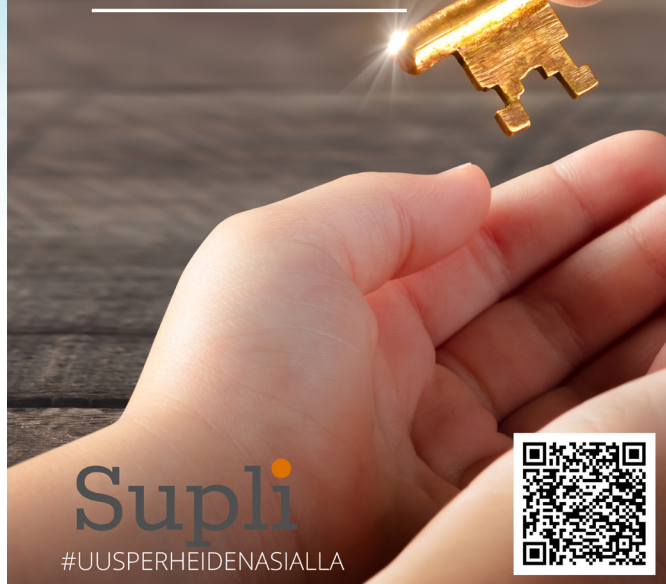
Supli

Suomen Uusperheiden Liitto ry:n
verkkoluento

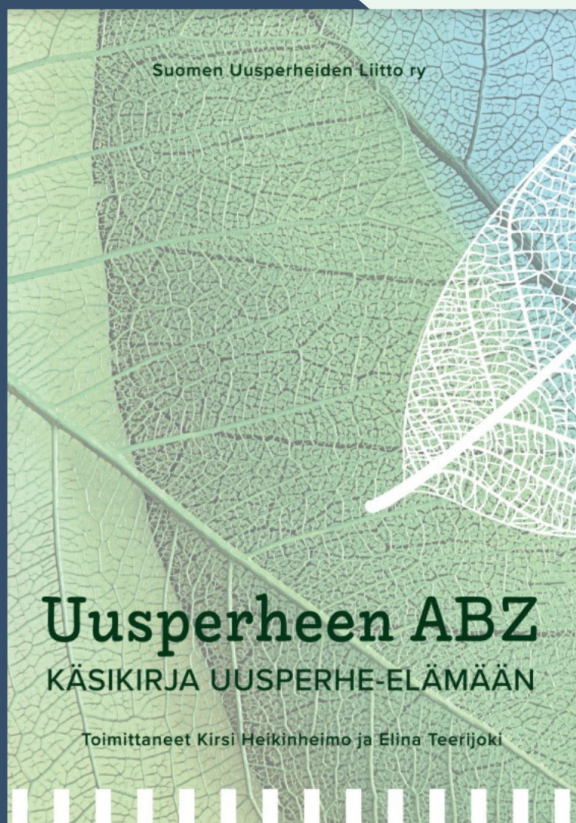
TESTAMENTTI JA PERINNÖNJAKO UUSPERHEESSÄ

26.4.2023 klo 18-19:30

Supli

#UUSPERHEIDENASIALLA

Suomen Uusperheiden Liitto ry

Uusperheen ABZ KÄSIKIRJA UUSPERHE-ELÄMÄÄN

Toimittaneet Kirsi Heikinheimo ja Elina Teerijoki

ITSELLE. LAHJAKSI. TYÖPAIKALLE.

<https://supli.fi/kauppa/>

Uusperheellisille ja uusperheitä työssään kohtaaville ammattilaisille.

"Mitä eroa ja mitä yhteistä on ensiperheellä ja uusperheellä? Mitä oma perhe merkitsee kullekin perheenjäsenelle ja ketä uusperheeseen oikeastaan kuuluu? Tämä käsikirja antaa vastauksia moneen kysymykseen ja pistää pohtimaan ihmisten perhetilanteita ja -käsitteitä aivan uudelta kantilta.

Uusperheen ABZ sisältää erilaisia harjoituksia oman pohdinnan tueksi sekä koskettavia kirjoituksia monenlaisista elämäntilanteista.

Tunnetaidot, mentalisaatiokyky ja erilaiset kiintymyssuhteiden mallit sekä stressin vaikutus näihin kaikkiin on käsikirjassa tiivistetty tietopakettiksi, jonka kertaaminen on paikallaan itse kullekin toisinaan!

Kaikki perheet ovat tärkeitä ja jokainen perhe on omanlaisensa."

Mirka Soinikoski, Kansanedustaja, eduskunnan monimuotoiset perheet -verkoston pj

Uusperheen ABZ – käsikirja uusperhe-elämään
Julkaistu 16.9.2022
Hinta 36,00 euroa (sis. postikulut)

Supli

Valeäidit

- Komedialle ihmisistä
myyttisen äitiyden varjossa

"Vannoutuneesti lapsettoman Liisan arki mullistuu, kun hän tapaa Eeron, jolla on viisivuotias tytär Alanis. Liisa muuttaa Eeron ja vuoroviikoin Eerolla asuvan Alaniksen kotiin ydinperhenormatiiviselle Muksulan asuinalueelle. Leikkipuistossa Liisa tutustuu superäiteihin, jotka olettavat Liisan olevan Alaniksen äiti. Kun superäidit pyytävät Liisaa allekirjoittamaan lakialoitteen, jossa vaaditaan uusperheiden kieltämistä, Liisa ei uskalla sanoa, että on todellisuudessa vain Isän Tyttöystävä. Liisasta tulee valeäiti."

Aino Pennasen kirjoittama ja **Riikka Oksasen** ohjaama Valeäidit on komedia todellisuudesta, jossa perheiden monimuotoisuus uhkaa maailmanjärjestystä. Näytelmän edetessä päähenkilö joutuu ristiriitaisen kysymyksen äärelle: mikä on hänen suhteensa toisaalta vanhemmuuteen ja toisaalta lapsettomuuteen.

- Teema on itselleni läheinen, koska elän uusperheessä ja olen lapseton. Lapsettoman bonusäidin näkökulma antaa hyvät mahdollisuudet käsitellä sellaisia aiheita kuin äitimyytti, biologisen vanhemmuuden myytti, ydinperhenormi, ja ulkopuolisuuden kokemus sekä oman perheen sisällä että suhteessa yhteiskuntaan, kertoo näytelmän käsikirjoittaja Aino Pennanen.

Vaikka näytelmän kirjoitusprosessi lähti Pennasen omista uusperhekokemuksista, on tarinaan vaikuttanut myös uusperhekeskustelu mediassa, keskustelupalstoilla sekä erilaisissa tutkimuksissa. Uusperheteeman ympärille kietoutuva näytelmä tarjoaakin uusperheessä

eläville taatusti samaistumispintaa, mutta toiveena on, että myös laajempi yleisö löytää teoksen.

- Vaikka uusperheet ovat näennäisen hyväksytyt perhemuoto, ydinperhenormi elää yhä voimakkaana. Mielestäni monet uusperheiden sisäiset ongelmat ja ristiriidat kumpuavat ympäröivän kulttuurin ideaaleista, joka eivät vielä tunnusta uusperheitä arvokkaiksi siinä missä ydinperheitä. Uusperheet kaipaavat kulttuurisamme yhä normalisoimista ja oikeuden olla olemassa ilman vertailua ydinperheisiin, jatkaa Pennanen.

Vaikka teoksen teemat ovat raskaita, ei tämän absurdin komedian äärellä tarvitse synkistellä.

- On ilo nähdä rohkeutta heittäytyä kulissien takana tunteita herättävän teeman, perheiden moninaisuuden äärelle. Teksti oli täynnä herkullisen samaistuttavia "sisäpiirin" kokemuksia nautinnollisesti tarjoiltuna – esimerkiksi loistava kyläily isovanhempien luona. Tätä on helppo suositella, kehuu Suplin toiminnanjohtaja **Kirsi Heikinheimo**.

Valeäidit nähtävissä
Ryhmäteatterin Helsingin-
kadun näyttämöllä
huhtikuun loppuun.
Lisätietoa ja näytösajat:
[www.ryhmateatteri.fi/
ohjelmisto/valeaidit](http://www.ryhmateatteri.fi/ohjelmisto/valeaidit)

Kuva: Mitro Härkönen

Alli ja mystinen mahakipu

Himmelikujalla ei ollut koskaan hiljaista, sillä omakotitalojen pihapiiristä löytyi loputtomasti mahdollisuuksia seikkailuun. Siitä pitivät huolen parhaat kaverukset, pensasaidan molemmin puolin asuvat naapurukset Alli ja Hemppa. Tänäänkin, tavallisena alkukesän hellepäivänä, Alli ja Hemppa pomppivat Allin isän kodin trampoliinilla kuin supernopeat kumipallot.

”Jos me pompittaisiin oikein tosi kovaa, niin päästäisköhän me pihan poikki teidän talon parvekkeelle?” Alli mietti ääneen ja loikkasi korkealle ilmaan. Hymy nousi korviin asti ja pitkä tukka liehui kesätuulella kuin värikäs leija.

”Ihan varmasti!” Hemppa huusi ja pomppasi perässä. ”Varotaan vaan, ettei varpaat kärehdä teidän grillissä!”

Hemppa oli vasta eskarilainen ja muutenkin aika pikuinen, mutta hyppäsi melkein yhtä korkealle kuin seitsemän ja puolivuotias Alli Adalmiina Koistinen. Se, jos joku oli ihme, sillä Allilla oli erityispitkät jalat ja kädet. Niin isä aina sanoi, kun Alli rutisti kädet hänen ympärilleen halaukseen.

Kaverukset pomppivat vielä kymmenen pomppua kumpikin, kunnes istua pyllähtivät trampoliinin reunalle. Matka naapuritalon parvekkeelle oli keskeytynyt, sillä Allin ja Hempan nenänystyrät oli täyttänyt grillimakaran herkullinen tuoksu. Tai siis vejenakin, joita Allin isä grillasi pihassa uuden tyttöystävänsä Tuulin kanssa. Aina, kun Tuuli oli kylässä, syötiin jauhelihan ja spagettin sijaan soijasuikaleita, salaattia ja sen sellaista. Jostain syystä isä oli erityisen iloinen aina silloin, kun Tuuli oli kylässä. Nytkin hän oli kietonut molemmat kädet Tuulin ympärille ja suukotti tämän otsaa samalla tavalla kuin hän suukotti Allia ennen nukkumaanmenoa.

Yhtäkkiä Allin vatsassa muljahti ikävästi. Kurkkua alkoi kuristaa ja poskihampaat pureutuivat yhteen, kun hän katsoi isää ja Tuulia.

”Möyriikö sinunkin mahassasi?” Alli kysyi ja katsoi Hemppaa huolestuneena. ”Toivottavasti tämä ei ole taas se joku noro, jonka takia en päässyt hiihtolomalla isken luo.”

”Et voi tulla nyt kipeäksi.” Hemppa sanoi surkeana. ”Kenen kanssa mä sitten haen kiskalta kolmen pallon jätiskitötterön? Olen odottanut sitä kesäloman alusta saakka.”

”Syömään!” isän huuto keskeytti kaverusten pohdinat.

Vegenakki näytti oudolta, mutta maistui ihan hyvältä. Tofulla täytetyissä paprikoissa oli puolestaan enemmän mausteita kuin Allin äidin tekemissä, mutta sekin oli silti hyvää. Vähän kuin piparkakuilta maistuvaa kanakastiketta, mutta ilman oikeaa kanaa.

Isäkin tykkäsi paprikoista. Ja voi kun muuten tykkäsikin! Hän kehuu makua ainakin satatuhatta kertaa ja joka kerta rutisti Tuulin olkapäätä tai silitti tämän kättä. Yhtäkkiä Allille tuli huono olo. Se oli se sama muljahdus, kuristus ja poskihampaiden puristus, joka häntä oli vaivannut aiemmin. Se ei johtunut tofupaprikoista tai vegenakeista, vaan jostain ihan muusta.

Alli ponkaisi pystyyn ja juoksi lähimpään piilopaikkaan, joka mieleen putkahti. Pihakeinin takana itku poltteli silmäluomien takana niin kovaa, että pari kyyneltä pääsi putoamaan poskelle, vaikka Alli kuinka yritti purra hammasta. Pian Alli tunsu, kuinka isä nosti hänet syliin. Olo parani heti hieman.

”Etkö pitänyt ruoasta, kulta?” isä kysyi ja silitti Allin pitkiä riemunkirjavia hiuksia.

”Pidin.” Alli nyhykäisi hiljaa. Hän oli hetken hiljaa, mutta jatkoi sitten. ”Mutta en siitä, kun sinä pussasit Tuulia ja pidit kädestä. Unohdat minut ihan kokonaan.” Isän kulmakarvat menivät hetkeksi hassusti kurttuun. Hän näytti miettivän jotain todella tarkkaan.

”Tiesitkö, että suukot ja halit ovat sellaisia, ettei niitä voi koskaan kuluttaa loppuun? Niitä riittää aina sinulle ja Tuulille, koska te olette molemmat minulle rakkaita. Teillä on molemmilla aivan oma ja erityinen paikka minun sydämessäni. Sinulla se on erityispitkä ja Tuulilla vähän erilainen.” isä hymyili.

Alli painoi pään isän olkaa vasten, halasi häntä tiukasti ja huokaisi helpottuneena.

Seuraavana päivänä iltapäivän auringonsäteet hellivät Allia ja Hemppaa, jotka makoilivat trampoliinilla ja lipoivat mehujäpuikkoja.

”Voi kunpa mehujää olisi samanlaista kuin halit ja suukot.” Alli huokaisi. ”Silloin se ei koskaan kuluisi loppuun.”

Allin ja Hempan tarinaa saat seurata Supliikissa vuoden 2023 aikana. Tekstin ovat kirjoittaneet **Emma Heinonen** ja **Priska Autio**. Kuvituksen on piirtänyt **Tanja Holmberg** ja alkuvideon hahmojen ulkonäköön tekivät Someron Kiiruun koulun yhdeksäsluokkalaisten **Elsa Hälli** ja **Elsa Merivirta**. Allin ja Hempan seikkailut sopivat aikuisten lisäksi lasten kanssa luettaviksi. Ne nostavat näkyväksi tärkeitä teemoja lapsen kokemuksesta uusperheen jäsenenä.

Suomen Uusperheiden Liitto ry kouluttaa **UUSPERHENEUVOJAKOULUTUS™** **2023-2024**

30 op ammatillinen täydennyskoulutus
sosiaali-, terveys- ja kasvatusalan
ammattilaisille

Uusperheneuvojakoulutus lisää valmiuksia kohdata monimuotoisia uusperheitä sekä tarjoaa välineitä ymmärtää ja työskennellä erilaisten perheiden kanssa.

Prosessikoulutuksessa saat viimeisimmän tutkimustiedon lisäksi mahdollisuuden vahvistaa omaa itsetuntemustasi sekä tunne- ja vuorovaikutustaitojasi.

Opetus koostuu teorialuennoista, toiminnallisista menetelmistä, kuten psykodraama- ja sosiodraamatyöskentelystä, sekä itsenäisestä opiskelusta.

Rakenne

Uusperheneuvojakoulutus (30 op) on ammatillinen täydennyskoulutus, joka koostuu 22 lähiopetuspäivästä ja itsenäisestä opiskelusta. Koulutus toteutetaan monimuoto-opetuksena ja se on mahdollista suorittaa työn ohella. Koulutuksen lähiopetuspäivät järjestetään Helsingissä tai verkkotyöskentelynä Zoom-alustalla. Koulutuksen aikana on käytössä Opintokeskus Siviksen tarjoama sähköinen oppimisympäristö.

Pääkouluttajat

Psykoterapeutti, pari- ja perheterapeutti
Kirsi Heikinheimo ja
KT, psykodraamaohjaaja Eeva Riutamaa.

Hakeminen 1.2.2023 alkaen
www.uusperheneuvoja.fi

Hinta

Vuoden 2023-2024 koulutuksen hinta on 2200€ (alv 0%)
eli 100€ /lähiopetuspäivä.
Maksun voi suorittaa neljässä osassa.

Yhteistyössä **Opintokeskus Sivis**

Lähiopetusjaksojen teemat

syksy 2023

- 17.-18.8. Minä ammattilaisena, Helsinki
- 14.-15.9. Vanhemmuus, Zoom
- 12.-13.10. Uusperhe perheenä, Helsinki
- 16.-17.11. Up-neuvojan työkalupakki, Zoom
- 14.-15.12. Parisuhde uusperheessä, Helsinki

kevät 2024

- 10.-12.1. Psykodraama, Helsinki
- 15.-16.2. Erityiskysymykset uusperheessä, Zoom
- 14.-15.3. Perheiden moninaisuus, Zoom
- 18.-19.4. Uusperheneuvojuus, Zoom
- 22.-24.5. Päättöjakso, Helsinki

Lisätietoa:

www.uusperheneuvoja.fi | toimisto@supi.fi | 040 689 3418

Supli

